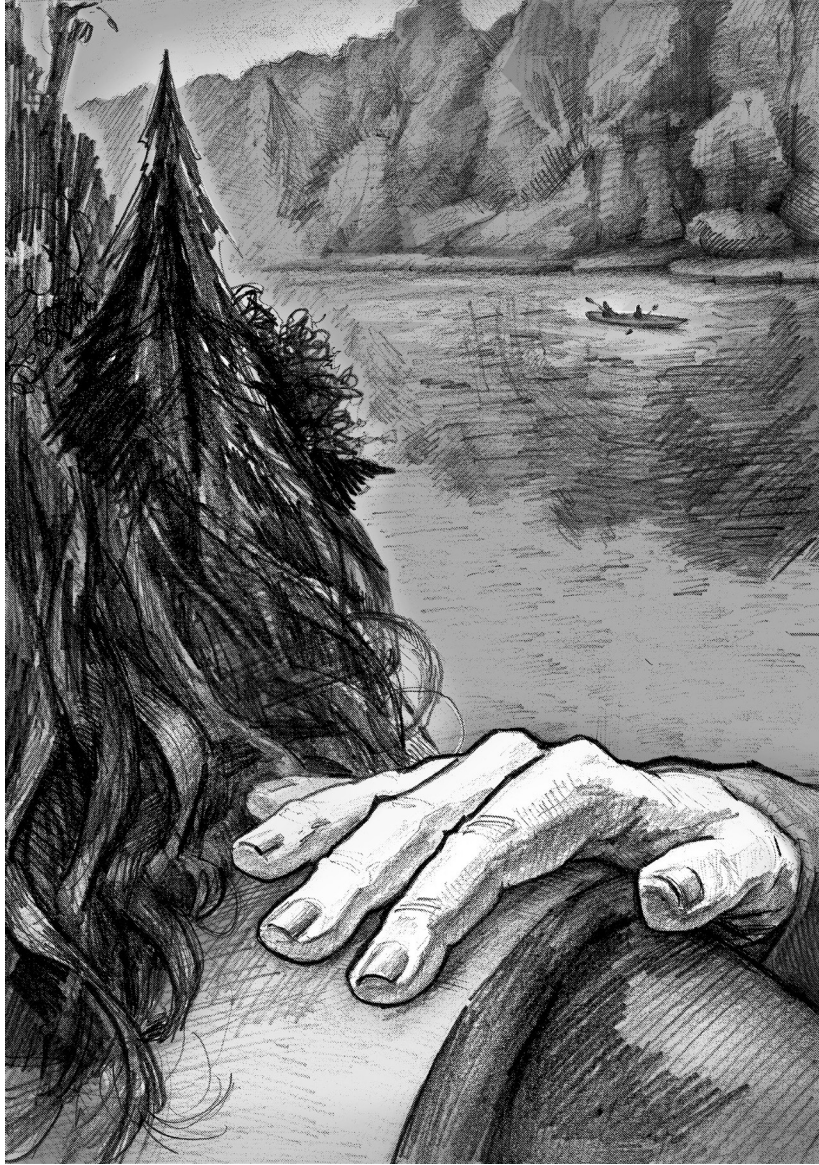

Visi sutapimai su tikrai įvykiais – atsitiktiniai.
Dauguma vietų, kur vyksta veiksmas, tikros, bet tai,
kas ten vyksta, – išgalvota.

**Spalio 25 d., 7.30 val. ryto.
Neries pakrantė, Žvėrynas, Vilnius.**

„Atėjau išsimaudyti! Žiūūūūrėkit! Pliažiukas... Pliažiukas yra gerai! Brendu, brendu, brendu... O, krokodilas! Bijau, bijau, krokodilas, gelbėkit!!! Aaaaaa!“

A*

Baidarės irklai teško vandenį. Raudonas laivelis plaukė palei kairįjį krantą, ir ne tiek plaukė, kiek leidosi nešamas srovės, bet irkluotojai stengėsi išlikti prie pat kranto, kad tik nieko nepažiopsotų. Nendrės, pamiršusios vasaros žalumą, šiureno nurudusios, kažkur garsiai krankė varnos, sumenkusi, įmirkusi žolė neviliojo nei prisėsti, nei užtrukti. Už pirmosios baidarės plaukė dar vienas ekipažas, nes akių negali būti per daug. Trumpa diena pamažu geso, šviesos buvo likusi gal valanda. Indrė sugrubusiomis rankomis tvirtai spaudė irklą, o akys žvalgė kiekvieną kranto detalę.

Dešiniajame krante, kuriuo plaukė kiti ekipažai, kilo sąmyšis. Baidarės jau grūdosi viena šalia kitos, kažkas šoko į šaltą vandenį ir ėmė tempti laivelių nosis į krantą.

– Be policijos tik nelieskit! – garsiai nuaidėjo įspėjimas.

– Ten! – šūktelėjo Indrė, norėdama apsukti baidarę.

Bet už nugaros sėdėjęs Erikas čiupo ją už peties:

– O gal tau geriau nematyti?!

* Raidžių, esančių skyrių pradžioje, reikšmes galite sužinoti p. 195, tačiau to daryti nebūtina.

B

Vasario 20 d., Simono Daukanto gimnazija.

– *Bliam, kaip keista. Kai esu su tavim, aš nesugebu užsi-
kišt.*

– *Ne tik su manim.*

– *Okei okei! Bet tai tavęs nenervuoja, kad aš taip?*

– *Ne.*

– *Tipo – traukiu kaip priešingybė?*

– *Kaip nežinomybė.*

– *Rimtai?!*

– *Norėtum.*

A

– O, tą pacą iš „Cheupkis“ surado... – ištarė vienas paauglys kitam. Abu, žinoma, buvo sulindę į telefonų ekranus.

– Aha...

– Bet tai jis nusižudė?

– Tipo... dar neaišku, bet sakė, kad dragsų buvo užsimetęs.

– Pasitripino šlapiai, cha cha, – nusižvengė pirmasis.

– Aha, „bijau bijau, krokodilas!!!“ – atsiliepė ir antras.

Indrė sukando dantis, dar labiau užsimaukšlino kapišoną, tarsi jis galėtų apsaugoti nuo tikrovės. Nykščiu stumtelėjo juostą telefono ekrane. „Šią baisią valandą nuoširdžiai visiems dėkojame“, – taip Lino motina pradėjo socialinių tinklų žinutę. Bet žemiau liejosi komentarai: „Nesupratau – tai surado ar ne?“, „Kodėl valdžia nepadėjo ieškoti?!\", „Kas čia darosi – ir vėl jaunas žmogus, turbūt kad leidosi tą marmalą... Čia tik mano nuomonė“, „Užuojauta tėvams“, „Tai čia dėl mergos jis?“, „Amžiną atilsį, vargšas vaikinai“, „Žudosi tik lochai“, „Gal nenorėjo eiti į armučą?“, „O matėte, kaip buvo užsitripinęs?!“, „Ekstrasensas jau būtų seniai suradęs“...

Suskambo telefonas.

– Laba diena, Indre, čia jums skambina iš TV3, žurnalistė Elita Melija Vaikštė...

– Kas?! – paklausė ji.

– Elita Melija Vaikštė iš TV3 televizijos.

– Kas jums davė mano numerį?!

– Davė mūsų šaltinis, ir mes norėtume paklausti...

Ji nutraukė pokalbį nelaukusi, kol ko nors paklaus, ir tuoj pat blokavo numerį. Maitvanagiai. Ir per visas paieškas nuolat aplink malėsi. Jeigu ją nurodė Gabrielė – pasigailės.

B

Kovo 2 d., kavinė „Kmyninė“, Pylimo g. 21,
Vingrių skveras.

– Nu va, pagal perklausų skaičių – pirmi.

– Gerai.

– Ai, nežinau. Pats lieviausias iš gabalų. Typical Orestas.

Mano tik bridžas – be jo visai šūdas būtų.

– Tai kodėl tu su juo groji, jeigu tau nepatinka?

– Net nežinau. Pala, aš tau duosiu savo naujausių solinį paklausyt – vakar rough mix'ą pasidariau, imk ausines.

...

– Ir kaip?

– Man patinka.

– Good girl!

– O va šitas tai nepatinka.

– Kas? Ką?

– Vadink mane kaip nors... savaip.

A

Namus pasiekė autopilotu, paskendus mintyse. Buto duris rakino tyliai, bet motina pasitiko tarpduryje.

– Surado?

Indrė linktelėjo. Nusiavus šlapius batus, pasklido kojinių dvokas. Ji bandė praslysti į savo kambarį, bet motina užstojo kelią:

– Nesiafišavai ten labai? Scenų nekėlei?

Ji tylėjo.

– Aš tau rimtai sakau – laikykis nuo jų atokiau, dėl savęs ir dėl manęs.

– Bet aš buvau jo mergina, ir jie... – neiškentė.

– Tu nesupranti? Juk jie gali tave apkaltinti! Todėl būk tyliai ir ramiai. Kaip kitos.

– Kokios dar kitos?!

– Manai, aš nežinau, kaip jūs ten gyvenat? Manai, motinos – durnos? Manai, jos tarpusavyje nesišneka? – užpylė žodžiais nelyg šūviais. – Tau naujiena, kad tas Linas turėjo visą dorybingų mergelių institutą? Ar žinai, kas yra „dorybingų mergelių institutas“?

Ji žinojo prasmę – motina dažnai taip sakydavo, bet nebenorėjo ginčytis ar kažką įrodinėti. Gan grubiai nustūmė motiną į šoną ir dingo savo kambaryje. Tada griebė pagalvę ir, prispaudusi sau prie veido, pratrūko klykti. Kažkurią akimirką pagalvojo, kad norėtų, jog pagalvė spaustų ne jos veidą, o motinos. Pasibaisėjo savimi.

– Vaikeli, aš tau virtinukų priviriau. Ateik, pavalgyk! – po kiek laiko nuskambėjo šūksnis pro uždarytas duris.

„Skaiciau kad rado Princese as tave labai uzjauciu“, – blykstelėjo žinutė telefone.

Kiek ji kartų kartojo, kad nenori būti vadinama „princese“, „gražuo“, „pūkeliu“?! Bet tėvas tik atsiųsdavo žven-giantį veiduką ir toliau taip rašinėdavo, tad ji metė bandymus perkalbėti. Kaip ir tikėtis, kad jo žinutėse atsiras skyrybos ženklų.